

власна дума, обаче той нито нита, нма ли и таа дума въ сегашния власки език. Като се утвърди съ тъй, че влаският език не е още изгладен, той мислява съмъ средния итал. език. Тукъ се срѣща съ Даничиѣа I. 723: може би отъ итал. *boscalone*? Иовановъ се завазва да го докаже, итал. *oscon*. *ose*, *opa* — срб. *иза*, *етина*, *остава* *boscal* — *босалъ*. *O* → *y* („не треба много доказвати: (Ружия отъ Рома, акула отъ *asola*): *букалъ*. *I* → *p* (арбуз [арбуо], *jarбуз* [jarбуо] отъ *albero*, *адрѣат* отъ *abълатъ*): *букар*. Отъ таѣмъ глг. *букарити* се. Но тукъ Даничъ го остава. Да, произвежда *букарити* се отъ „*букати*“. Иовановъ е по смѣлъ. Въ романскитъ езици често една и сѣща основна дума се явява съ *k* и *g*. Ср. и србск. *бука* и *буга*. Отъ таѣмъ и *бутор* отъ *букар*.

Излишни тълкувания. Въ *бугар* = *sus* нѣма нищо обидно. Сравни фр. *hongre* (маджаринъ, унгаръ), или нѣмското *wallach* = сконенъ конь, *hongrer*, *скопывамъ* свини, *wallachen*, *скопывамъ* конѣ. Още въ срѣдния вѣкъ *equus huppicus* = сконенъ конь, така отъ страниѣ, гдѣто се добивали най-много подобни конѣ (Маджарско и Влашко). Вж. R. Kleinpaul, Menschen- u. Völkernamen, Lpz. 1885., p. 381. Проф. Зоре ни съобщилъ при една лична срѣща въ Виена, че подъ *бугар* въ Далмация се разбира и до днесъ една *особена* порода свини, *едри*, *бѣли*, съ дълга четина и дълги, но ширьки уши. Така прѣдполага и Бидъ Вулетичъ-Букасовичъ: Na Pelješcu... nemadu nego slijedeće riječi: *bugar*, *bijeli gudun* (možda bugarske pasmine sasvim drugačiji od skivkoča (общипенни свини) ovdajšnje soje“. Slovinac, 1883., бр. 10., p. 163: „Glagol bugariti“ p. 163. 3. *Бугарѣя*, *Bugarija*, табура. Названа по *Bulgarima* и *наше* vrijeme. Рјечѣн. 714. *Sitna bugarija*, *krupna b*. Rad. XXXIX., 99., 100., 101. Споредъ Веселиновъ отъ *vulgaris*. 4. *Бугарѣя*, *Bugarimania*, а. *Bugariti*, *bugarin*, *canere*, *neniam canere*, *zarjievati*, *pjevati* što *žalosno pjevati*. Рјечѣн. Отъ XVI. вѣкъ насамъ. Многобройна примѣри изъ по-старата сръбо-хрватска литература у Ягича, Грађа, Rad. XXXVII. 114. сл. Arch. für Slav. Phil. IV., 192.—242., у Богинича, Нап. Пјесме p. 30. и сл., Миклошича, Denkschrift. der Ak. d. Wissensch. Phil. Hist. cl. XIX., Виена, 1870., p. 57. и у Даничиѣа (Рјечѣн.), гдѣто сѣ показани всиѣки значениѣ. Изъ по-старитъ рѣчици у Микаѣла, Бела, Белостенецъ, Стули, Вук. 6. *Bugarimania*, *Bugaristica*. f. pjesma o smrti kakoga junaka ili o žalosnu događaju ili prema pjesni o smrti junackoj, која biva s djelom junackim, pjesma o djelu junackom и орсе. Данич. Рјечѣн. — Отъ XVI. и XVII. вѣкъ у четири писатели изрично наречени бугаритини: Хекторовичъ, Бараконичъ, Газароничъ, Канавелитъ; измежду рѣчициѣтъ у Микаѣла, Бела и Стули. Така се наричатъ не само и вѣстестъ родъ народни пѣсни, но и художествени. Осѣлѣзъ ф. бугаритица срѣщае и *bugaristica* (у Хекторовича, у два писателя отъ XVI. и XVII. в. *bugarscina*, спор. Данич. Рјечѣн. по-грѣшка), *bugarka* (въ единъ разкопѣкъ отъ миналия вѣкъ), *pjesan bugarska* (само на едно мѣсто. Споредъ Данич. по-грѣшка), *bugarkina* (въ XVII. и XVIII. в. у Гундулича, Канавина и др. Измежду рѣчициѣтъ у Стули и Бела).

Поставенитъ до сѣга етимолози на думата, съ изключене на Ягичевитъ, сѣ приписали или тенденциозни. Миклошичъ мислѣше, че тя е въ свръзка съ името *bulgarini*, обаче само до толкова, до колкото и *bulgar* — *очваръ*, *rescarius* има общо съ народното име на ромънитъ. Изразеніето има, може би, своего основание въ туй, че *българи* сѣ били *очвари* на прѣдиданитъ почете на военното изкуство сърби и сѣ дали на *очварското* съсловие своето име, което е запознано най-дълго подобно *итина*“. (Denkschr. вост. томъ. Beitrag zur Kenntnis der slav. Volkspoesie I. Die Volksepik der Kroaten p. 57.). Богиничъ (о. с.) се ягича, дава бугаритица не произхожда отъ *bulgarina*, известна музикаленъ инструментъ. Даничъвъ намира, че произхождъ на думата е *тъмънъ*. Може би отъ единъ итал. дума, която не нахѣрилъ въ рѣчициѣтъ, що му била на рака, ала би отговаряла на срѣднелат. *buccalare*, *buccas inflare*. Отъ нея има обаче *buccalone* и *buccalona*, „*muško i žensko željade*, *koje više i koje cvili*, *plače*, *po tome je od cviljeti* (jaukati, kukati) *postalo* главно значење *zarjievati*, а *i nega* *druga*, *osobito u književniku*“ (Рјечѣн. а. v. *bugariti*). Курноза е хитроизата на Среќковича (Чеславъ, p. 25.), „да речъ бугаритица нема абсолютно никакво вѣсе са речъ „бугарини“ (м. j. *българин*), нита са нациомъ *българском*... Држимъ, да назовъ „бугаритица“ нема никакво вѣсе ни са сатражиомъ. Бугаритица, както и бугария (не *българия*!) произнасятъ отъ *vulgaris*, *vulgaritas* etc. и знаѣи *просташка*, *простонародна* пѣсенъ. *Срѣбѣти* сѣ *вспрѣмили бугарити-та отъ поробското романизирано население*, за това тѣ пѣсни иматъ таѣмъ характеръ. Робътъ не може да пѣе весели пѣсни. Къмъ края обаче Среќковичъ прѣдлага и друга етимологиѣ отъ лат. *biscol*, уста. А може би и отъ *biscar* (судъ, *стѣзаръ*),